

ונחלש אותו של המות. בפדיון
הזה קונה לו חיים, כמו שנתבאר.
ואותו הצד הרע עוזב אותו ולא
אוחז בו.

מצוה ארבע עשרה - לשמר את
יום השבת, שהוא יום המנוחה
מכל מעשה בראשית. פאן פלולות
שתי מצוות - אחת שמירת יום
השבת, ואחת לקדש אותו היום
בקדושו. לשמר את יום השבת,
כמו שהזכרנו והערנו עליו, שהוא
יום של מנוחה לעולמות, וכל
המעשים נשתכללו בו ונעשו עד
שהתקדש היום. פיון שהתקדש
היום, נשארה בריאה של רוחות
שלא נבראו להם גופות. וכי לא
ידע הקדוש ברוך הוא לעכב
לקדש את היום עד שיבראו גופות
לרוחות הללו? אלא עץ הדעת
טוב ורע עורר את אותו הצד
האחר של הרע ורצה להתחזק
בעולם, ונפרדו כמה רוחות בכמה
מינים להתחזק בעולם בגופות.

ביון שראה הקדוש ברוך הוא כף,
נתעורר מתוך עץ החיים נשיבת
רוח והפה באילן אחר, והתעורר
צד אחר של טוב והתקדש היום.
שהרי בריאת גופות והתעוררות
רוחות בצד הטוב היא בלילה
הזה, ולא בצד האחר. ואלמלא
הקדים הצד האחר בלילה הזה
טרם שיקדים צד הטוב, לא יכול
העולם לעמד לפנייהם אפלו רגע
אחד. אבל הקדוש ברוך הוא
הקדים רפואה - שדלג לפניו
קדוש היום, והקדים לפני הצד
האחר, והתקים העולם. ומה
שחשב הצד האחר להפנות
בעולם להתחזק, נבנה בלילה הזה
צד הטוב והתחזק, ונכנו גופות
ורוחות קדושות בלילה הזה מצד

ואתחלש ההוא דמות. בפורקנא דא קני ליה
חיים כמה דאתמר. וההוא סטרא בישא
שבק ליה ולא אחיד ביה:

פקודא ארביסר לנטרא יומא דשבתא,
דאיהו יומא דנייחא מכל עובדי
בראשית. הכא כלילן תרין פקודין. חד
נטרא דיום השבת. וחד לקדשא ההוא
יומא בקדושיה. לנטרא יומא דשבתא כמה
דאדברנא ואתערנא עלייהו דאיהו יומא
דנייחא לעלמין. וכל עבידן ביה אשתכללו
ואתעבידו עד דאתקדש יומא. פיון
דאתקדש יומא אשתאר בריאה דרוחין דלא
אתברי לון גופא. וכי לא הוה ידע קדשא
ברוך הוא לאעכבא לקדשא יומא עד
דיתברון גופין להגי רוחין. אלא אילנא
דדעת טוב ורע אתער ההוא סטרא אחרא
דרע ובצעא לאתתקפא בעלמא ואתפרשו
כמה רוחין בכמה זיינין לאתתקפא בעלמא
בגופין.

ביון דחמא קדשא בריך הוא כף, אתער
מגו אילנא דחיי נשיבא דרוחא ובטש
באילנא אחרא ואתער סטרא אחרא דטוב
ואתקדש יומא. דהא בריאו דגופין ואתערון
דרוחין בסטרא דטוב איהו בהאי ליליא,
ולא בסטרא אחרא. ואלמלא אקדים סטרא
אחרא בהאי ליליא עד דלא יקדים סטרא
דטוב, לא יכול עלמא למיקם קמייהו אפילו
רגעא חדא. אבל אסוותא אקדים קדשא
ברוך הוא דדלג קמיה קדושא דיומא
ואקדים קמי סטרא אחרא ואתקיים עלמא.
ומה דחשיב סטרא אחרא לאתבני בעלמא
לאתתקפא, אתבני בהאי ליליא סטרא דטוב
ואתתקף ואתבנון גופין ורוחין קדישין בהאי

ליליא מסטרא דטוב. ובגין

הטוב. ומשום כך עונתן של חכמים שיודעים את זה משבת לשבת.

שהרי אז רואה את זה הצד האחר, שכמו שהיא חשבה לעשות - עשתה צד של הקדשה. הולכת ומשוטטת בכמה צבאות והצדדים שלה, ורואה את כל אותם שמשמים את מטתם בגלוי של גופם לאור הנר, וכל אותם הבנים שיוצאים משם הם נכפים, שהיו שרויים עליהם רוחות מהצד האחר ההוא. ואותם הרוחות הערטילאיות של הרשעים שנקראים מזיקים, ושורה בהם לילית והורגת אותם.

בין שהתקדש היום והקדשה שולטת על העולם, אותו הצד האחר מקטין עצמו ונטמן כל ליל שבת ויום השבת, פרט לאסימון, וכל הכת שלו שהולכים על הנרות בסתר לראות את הגלויים של התשמישים, ואחר כך נטמנים בתוך נקב התהום הגדול. בין שיצאה השבת, כמה צבאות ומחנות פורחים ומשוטטים בעולם, ועל כן תקן שיר של פגעים שלא ישלטו על העם הקדוש. לאיזה מקום משוטטים בלילה ההוא? פשיזאים בחפזון וחושבים לשלט בעולם על העם הקדוש, ורואים אותם בתפלה ואומרים את השירה הזו, ובראשית מבדילים בתפלה ומבדילים על הכוס, פורחים משם והולכים ומשוטטים ומגיעים לתוף המדבר. הרחמן יצילנו מהם ומהצדדים הרעים. אמרו רבותינו זכרונם לברכה, שלשה הם שגורמים רעה

לעצמם: אחד - מי שמקלל את עצמו. השני - מי שזורק לחם או פרורים שיש בהם פזית. השלישי - מי שמדליק נר במוצאי שבת בטרם שמגיעים ישראל לקדשה דסדרא, שגורם לאש

כך עונתן דחפמיין דידיעי דא משבת (דף יד ע"ב) לשבת.

דהא פדין חמאת דא סטרא אחרא דכמה דאיהי חשיבת למעבד, עבידי סטרא דקדושה. אזלא ומשטטא בכמה חיילין וסטריין דילה וחמאת כל אנון דקא משמשי ערסייהו בגלויא דגופיהון לנהורא דבוצינא, וכל אנון בנין דנפקין מתמן הוו נכפין דשרו עלייהו רוחין מההוא סטרא אחרא. ואנון רוחין ערטילאין דחייביא דאקרון מזיקין ושריאת בהו לילית וקטילת לון.

בין דאתקדש יומא ושלטא קדושה על עלמא, ההוא סטרא אחרא אזעירת גרמה ואטמרת כל ליליא דשבתא ויומא דשבתא, בר מן אסימו"ן וכל פת דיליה דאזלי על שרגי בטמירו למחמי על גלויי דשמושא, ולבתר אטמרון גו נוקבא דתהומא רבא. בין דנפק שבתא, כמה חיילין ומשריין פרחין ומשטטין בעלמא, ועל דא אתקן שיר של פגעים דלא ישלטון על עמא קדישא. לאן אתר משטטי בההוא ליליא. פד נפקי בבחילו וחשבין לשלטאה בעלמא על עמא קדישא וחמאן לון בצלותא ואמרין שירתא דא, ובשירותא מבדלי בצלותא ומבדלי על הפוס, פרחי מתמן ואזלי ומשטטי ומטאן לגו מדברא. רחמנא לשיזבן מנייהו ומסטרן בישא.

אמרו רבותינו זכרונם לברכה, תלתא אנון גרמין בישא לגרמייהו. חד מאן דלייט גרמיה. תנינא מאן דזרק נהמא או פרורין דאית בהו כזית. תליתאה מאן

לעצמם: אחד - מי שמקלל את עצמו. השני - מי שזורק לחם או פרורים שיש בהם פזית. השלישי - מי שמדליק נר במוצאי שבת בטרם שמגיעים ישראל לקדשה דסדרא, שגורם לאש